

A Fővárosi Ítéltábla dr. Földesi Ferenc ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Simon Ferenc ügyvéd (fél címe 1) által képviselt I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2012. május 24. napján meghozott, 22.P.24.916/2012/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. és 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I-II. rendű alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

A le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették a becsülethez, emberi méltósághoz és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy ellene gondnokság alá helyezési eljárást kezdeményeztek, amely során rá vonatkozóan valótlan tényeket állítottak, bolondnak titulálták a rendőrségen, bíróságon, polgármesteri hivatalban az állításaikkal lealacsonyították. Kérte az alperesek eltiltását a további jogsértéstől és egyetemleges kötelezésüket 50.000forint nem vagyoni kár megfizetésére.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.698/2012/4. számú hatályon kívül helyező végzése folytán hozott újabb ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 93.500 forint perköltséget.

A le nem rótt kereseti illetékről úgy határozott, hogy az a felperes költségmentessége folytán az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság hivatkozott a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, a Ptk. 76. §-ára, a 78. § (1) és (2) bekezdésére.

A ... Városi Bíróság előtt 3.P.20.211/2010. szám alatt folyamatban volt per beszerzett irataiból megállapította, hogy a felperes ellen a gondnokság alá

helyezés iránti pert nem az I. illetve a II. rendű alperesek, hanem a ... Város Gyámhivatala indította meg. Az iratok alapján az is megállapítható volt, hogy a gyámhivatalnál csak az I. rendű alperes járt bent, a II. rendű alperes nem, tehát a II. rendű alperes nem tett a felperesre vonatkozóan semmi olyan kijelentést, amely a gondnokság alá helyezés iránti per megindításához hozzájárult volna, ezért a II. rendű alperessel szemben a személyiségi jog megsértése körében a felperes keresete nem alapos.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a gyámhivatal nem kizárólagosan az I. rendű alperes bejelentése alapján indította meg a felperessel szemben a gondnokság alá helyezés iránti eljárást, hanem a bejelentést követően beszerezte a ... Város Önkormányzat Rehabilitációs Szakkórház és Rendelőintézetétől a 2010. május 3-i ambuláns kezelőlapot, amely a felperes vonatkozóan azt a szakorvosi véleményt tartalmazta, hogy a felperes ugyan nem áll kezelés alatt, de személyisége paranoid jegyeket mutat, igazságügyi elmeorvosi szakértői vizsgálata indokolt, tehát a gyámhivatal a keresetlevél megszerkesztése előtt I. rendű alperes bejelentését szakorvosi véleménnyel is alátámasztotta. A bíróság a perben beszerzett igazságügyi szakértői véleményre is figyelemmel a ... Város Gyámhivatalának felperessel szembeni kereseti kérelmét elutasította, azonban az állandósult bírói gyakorlat szerint személyiségi jogok sérelme csak abban az esetben állapítható meg, ha a bejelentés, feljelentés indokolatlanul bántó, lekicsinylő, durván sértő kifejezéseket tartalmaz. Az I. rendű alperesnek a ... Gyámhivatalnál 2010. március 10-én jegyzőkönyvbe vett nyilatkozata csak részben járult hozzá a felperes elleni gondnokság alá helyezés iránti peres eljárás megindításához, amelyben az I. rendű alperes az őt ért sérelmeket sorolta fel, hogy a felperes milyen okok miatt milyen eljárásokat indított ellenük. A bejelentés megfogalmazásában, kifejezőmódjában az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem tartalmaz a felperesre nézve indokolatlanul bántó, sértő, lealázó, lekicsinylő kijelentéseket. A gondnokság alá helyezés iránti perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemény is megállapította, hogy a felperesnek enyhe fokú perlekedési hajlama van, ezért a jelentés tartalma alapján az elsőfokú bíróság nem tartotta megállapíthatónak a felperes személyiségi jogainak megsértését.

Annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy az I. rendű alperesi tényállítások esetleg nem valósak teljes mértékben (felperes vitatta, hogy az alperesek gyermekeit megfenyegette volna), mert ezek a nyilatkozatok akkor sem alkalmasak a személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítására, ha az eljárás során lefolytatott bizonyítás tükrében nem minősülnek valónak. Ezen ok miatt nem tartotta szükségesnek az elsőfokú bíróság további bizonyítás elrendelését, további gyámhivatali iratok beszerzését. Annak sem tulajdonított az elsőfokú bíróság jelentőséget, hogy a II. rendű alperes tett-e bejelentést ténylegesen a gyámhivatal előtt, mert esetleges bejelentése nem került nyilvánosságra, így bizonyos fokú nyilvánosságot feltételező személyiségi jogsértés nem volt megállapítható, ebben a körben felperes által felajánlott további bizonyítást szükségtelennek tartott, ezért annak elrendelését mellőzte.

A perköltség viselésére a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és a 6. §-a alapján kötelezte a korábbi eljárásban felmerült költségekre is figyelemmel. Az illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, amelynek elsődlegesen annak megváltoztatását, kereseti kérelmének megfelelő döntés hozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására való utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte az által indítványozott iratok beszerzését, amelyeket a per eldöntéséhez a per tárgyává kellett volna tenni.

Az alperesek ahol lehetett kedvezőtlen színben tüntették fel a felperest. Kifejtette, hogy az elsőfokú ítéletben a felperesi követelés jogalapjául szolgáló jogszabályi rendelkezések sérelmet szenvedtek és nyilvánvalóan tévesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a megjelölt jogeseteket. Alaptalannak tartotta, hogy a közigazgatási szerv előtti alperesi bejelentések kifejezőmódjukban elfogadhatóak, illetve maga a hivatali eljárás ténye mentesíti a közigazgatási szervet. A megjelölt alperesi nyilatkozatok bizonyítják a felperes személyiségi jogainak megsértését. Sérelmezte, hogy kritikus élethelyzetének megoldása érdekében pszichiáterhez fordulását évtizedek múlva felhasználják ellene az aktuális diagnózis felállítása helyett. Nem fogadta el, hogy személyiségére a paranoid pereskedés jellemző.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes fellebbezési költségeiben történő marasztalására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per érdemében való döntéshez a szükséges bizonyítást lefolytatta, nem volt megállapítható olyan eljárási szabálysértés, ami az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatát akadályozta volna. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetése és az így meghozott döntés helytálló, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá.

A peres iratokból megállapítható volt, hogy a peres felek között hosszabb ideje tartó ellenséges viszony alakult ki, amelynek következtében kölcsönösen több eljárást kezdeményeztek egymással szemben.

A per tárgyává tett gyámhatósági, majd rendőrségi bejelentés alapján a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az alperesek terhére a személyhez fűződő jogsértés a bejelentésekben foglaltak miatt megállapítható-e, indokolt-e ezen közlésekre alapítottnak a felperes személyiségi jogainak polgári jogi jogvédelme.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy valamely hatóság előtti eljárás kezdeményezése önmagában a személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot.

Ha a bejelentés nem minősül minden alapot nélkülözőnek, indokolatlanul vádaskodónak, bántónak, lealázónak a személyiségi jogsértésre alapított igény nem lehet elfogadható.

A perbeli esetben arra utaló adatok merültek fel, hogy a felperes az alperesekkel szemben több eljárást is indított, amelyek nem vezettek eredményre, és az alperesek ehhez hasonló további eljárások megakadályozása érdekében jutottak arra az elhatározásra, hogy a felperes velük szembeni folyamatos, indokolatlan igényérvényesítését meg tudják akadályozni. Az iratokból megállapítható volt, hogy a II. rendű alperes a gyámhatósági bejelentés megtételében közvetlenül nem vett részt, így emiatt igény vonatkozásában felelősséggel nem tartozhat. Az I. rendű alperes pedig a hatóságnál az általa tapasztaltakat adta elő. A ... Város Gyámhivatala által megindított eljárásban beszerzett orvosi kezelőlapok és igazságügyi szakvélemény alapján arra lehetett következtetni, hogy az I. rendű alperes bejelentése nem tekinthető minden alapot nélkülöző, önkényeskedő eljárásnak, tekintettel arra, hogy a felperesre vonatkozóan a szakorvosi vélemény is javasolta a felperes igazságügyi elmeorvosi

vizsgálatát amiatt, hogy személyiségi paranoid jegyeket mutat, illetve annak ellenére, hogy a felperessel szembeni gondnokság alá helyezés iránti perben a kereset elutasításra került a szakvélemény olyan megállapításokat tartalmazott, hogy a felperes enyhe, részleges tünetű paranoid (perlekedési) személyiségjegyekkel rendelkezik.

A Fővárosi Ítéltábla az I. rendű alperes részéről megfogalmazott bejelentést, illetve a későbbiekben a II. rendű alperes rendőrhatalóság előtti nyilatkozatát a köznyelvben általánosan használt kifejezések alapján nem tartotta indokolatlanul bántó, lealázó megfogalmazásának, ami a felperes személyiségi jogvédelmét megalapozta volna.

A Fővárosi Ítéltábla e körben szükségesnek tartja kiemelni azt is, hogy a sérelmezett közlések megítélésénél nem az érintett személy szubjektív érzéseit kell alapul venni, hanem azon jelentést tartalmat, ami a közfelfogás alapulvételével általánosan megállapítható, és ennek tükrében kell állást foglalni abban, hogy ezen megnyilvánulások objektíve milyen megítélés alá esnek.

A fellebbezési költségekről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. június 24.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
előadó bíró - a tanács elnöke

. Hercsik Zita s.k.. Kisbán Tamás s.k.
bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő